SPORTUL magazin

O FEMEIE DEASUPRA ATLANTICULUI

Cu cîteva luni în urmă, presa mondială publica vestea doborîrii recordului de viteză, în traversarea Atlanticului, de către aviatoarea sportivă engleză Sheila Scott. Pilotînd un „piper Comanche" cu un singur motor, botezat „Myth Too", după 17 ore și 14 minute de la decolarea de pe aeroportul Shannon, Sheila Scott a aterizat la Gander, înghețată și răpusă de oboseală.

Sînt foarte puține avioanele ușoare care se încumetă să traverseze Atlanticul, de la est la vest, din cauza vînturilor foarte periculoase, din față, care bat de-a lungul întregului an, ca și din cauza pericolului de formare a gheții.

„A fost groaznic, relatează Sheila Scott, depănîndu-și amintirile. **Timpul a fost nefavorabil, de la început. Vînturile din față erau înspăimîntătoare. Mi s-a defectat și o parte a aparaturii de control și mult timp am zburat deasupra Atlanticului ghidată doar de instinct, fără a avea în mod practic cea mai mică idee unde mă aflu. Gheața îmi dădea tot mai mult de furcă și a trebuit să zbor cea mai mare parte a drumului la mică înălțime. Mult timp am zburat doar la 150 metri, iar sporadic chiar la numai 15 metri deasupra apei. Cum în momentul acela valurile erau extrem de înalte, pilotul automat nu a putut intra în acțiune.**

SHEILA SCOTT

Avînd de înfruntat tot timpul vicisitudinile atmosferice, nu m-am putut relaxa de loc, cum procedez uneori, ascultînd muzică imprimată pe bandă sau făcîndu-mi note de drum. Mă gîndeam și la o amerizare forțată. Cum rezervoarele mele de benzină erau aproape goale, speram că ele vor menține avionul în stare de plutire, cu toate că marea răscolită de valuri mari părea să spună contrariul.

Eram complet înghețată și trebuia să mă feresc să nu amorțesc. În acest scop, schimbam înălțimea scaunului din timp în timp. Dacă nu acționam așa, riscam să-mi pierd viața, căci este imposibil să mai păstrezi controlul asupra aparatului.

Am zărit, în fine, pămîntul și am reușit să aterizez la Gander. Cînd am încercat să cobor din avion, am căzut afară, fiind complet înghețată. Nu puteam umbla. A trebuit să fiu masată timp de trei ore pentru ca circulația sîngelui să revină la normal".

Partea remarcabilă în succesele aviatice ale Sheilei Scott este faptul că ea a început să învețe zborul abia în 1959. În iunie 1966, Sheila a efectuat cel mai lung zbor din istoria aviației sportive, făcînd ocolul lumii în 33 de zile, parcurgînd de unul singur 45 872 km și străbătînd 26 de țări în 31 de escale.

În opt ani de zbor efectiv, Sheila Scott a stabilit 32 de recorduri „de clasă", iar de curînd a devenit prima femeie care a „doborît" bariera sunetului, pe un avion de tip „Hunter".

Planuri de viitor? Sheila Scott intenționează doborîrea recordului pe distanța Londra-Nassau (insulele Bahama). Acest zbor nu va fi, însă, decît un antrenament pentru marea performanță, prima de acest gen din lume, pe care celebra aviatoare vrea s-o realizeze și anume un zbor de la Londra la Londra peste cei doi poli ai globului terestru.

R. H.

RĂSPUNDE Ion Pătrașcu

DUMITRU MARCUS, ARAD. — Referitor la finala Cupei, la fotbal, știți puteți spune: „să fie arsă bara cea blestemată". De ce? Dacă nu ar fi fost bara, era mai rău: mingea se ducea direct în tribună!

VASILE GAZDAC, TIMIȘOARA. — Este interesantă informația pe care ne-o dați: Didi, faimosul jucător brazilian, care împreună cu Pele (adăugăm noi: și cu alții!) a condus echipa Braziliei la triumful mondial din 1958, a găsit un continuator în fiul său, Adilden, care, la 17 ani, este titular în prima formație a lui Botafogo.

MARTIN PORA, ARAD. — Nicolae Dobrin s-a născut la 26 august 1947. După ce și-a făcut ucenicia la Trivale („Maracana" Piteștiului), a fost adus în 1959 în echipa de pitici a lui F. C. Argeș. Trei ani mai tîrziu, debuta în prima echipă. Avea atunci 15 ani!

LADISLAU FEHER, ORADEA. — De acord: graba strică treaba. Finala Cupei Campionilor Europeni, ediția 1967, dintre Celtic Glasgow și Internazionale Milano, a avut loc la Lisabona.

GH. P., TG. MUREȘ. — Nici linia, nici poantele care însoțesc desenele dv. nu sînt corespunzătoare. Ne informați că sînteți

gata să ne trimiteți și altele. Tot e bine că sîntem avertizați, că nu sîntem luați pe nepregătite!

GHEORGHE DUMEA, GALAȚI. — Siderurgistul a avut ce-a avut cu... Rapidul: 1—0 la Galați (o jumătate de surpriză) și 2—1 la București, într-un moment cînd bucureștenii vizau titlul și aveau toate șansele să-l cîștige. Și l-a cîștigat... Petrolul! Numai de prea mult noroc nu se poate plînge „Rapidul cel mut".

PETRE POLTOFCA, BUCUREȘTI. — Primul joc al lui Ozon, la Rapid, nu a adus minunea așteptată de suporterii feroviarilor: jucînd cu Dinamo București, în Cupă, Rapid a pierdut cu 4—0.

DORU STOICA, CLUJ. — Desigur că ar fi fost foarte bine ca „domnul Gore", personajul lui Al. Mirodan, să nu fi trebuit să pună nici un gram de ironie în comentariul referitor la proiectatul meci de fotbal Anglia — România: „În sfîrșit, un meci pe măsura noastră". Dar de ce credeți că e vorba de o ironie? La urma urmei, acest domn Gore poate fi un mare romantic. Să vă dau însă o veste: meciul nu va mai avea loc. Norocul englezilor! (V-aș ruga să nu mă acuzați și pe mine de ironie. Eu sînt un om cît se poate de serios!).

OTTO IOAN, TURDA. — Nu cunosc planurile echipei Arieșul. Le ține secret! Înainte de a se gîndi să cucerească încă o dată Cupa României (ar avea șanse, numai dacă ar cădea în finală, din nou, cu Rapidul!), cred că ar avea de rezolvat probleme mai arzătoare: cum să facă să re-

vină din campionatul județean, unde activează acum în rîndurile echipelor divizionare, printre care se număra cîndva...

Ilustrații: N. CLAUDIU

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

TABLOURI DINTR-O EXPOZIȚIE

Unii colecționează tablouri, alții timbre aranjate cu grijă în albume, alții cărți poștale ilustrate. Dl. G. colecționează tăieturi din ziare. Ei decupează cu foarfeca anumite texte, le lipește cu gumarabică pe-un carton, le potrivește unul în urma celuilalt și pe urmă le înrămează, agățîndu-le, precum picturile pe pereți. Ramele, însă, sînt elastice, proprietarul lor avînd posibilitatea de a le lungi sau lărgi după voie. Iată, copiat de subsemnatul un asemenea tablou.

1) „După cum știți, luna trecută i-am învins pe elvețieni la București. Sînt semne evidente că fotbalul românesc a ieșit din criză, pornind pe un făgaș bun. Băieții noștri pleacă astă-seară la Zürich cu convingerea că și acolo, pe terenul adversarilor, vor izbuti o comportare la nivelul posibilităților reale și ale speranțelor puse în echipa națională de către milioanele de iubitori ai fotbalului din țara noastră. Dacă vom trece acest hop — și eu privesc lucrurile cu optimism — atunci, orice ar spune sceptici, avem perspective serioase de calificare pentru turneul final al campionatului mondial" (din interviul acordat de antrenorul principal al lotului, unui corespondent al ziarului „Sportul").

2) „Înfrîngere rușinoasă la Zürich: Elveția a învins România cu 7—1, după un meci în care reprezentativa noastră a jucat sub orice critică, dezamăgind încă o dată, grav, așteptările legitime ale iubitorilor de fotbal din țara noastră" („România liberă").

3) **„Dialog cu cititorii"**. Nu putem rămîne indiferenți, după ce am văzut comportarea lamentabilă a celor ce s-au bucurat de încrederea de a ne reprezenta în meciul cu Elveția. De ani și ani de zile se vorbește despre măsuri de redresare, se preconizează fel de fel de sisteme, antrenorii dau interviuri etc. Dar, după cum s-a văzut, greșelile se repetă la nesfîrșit. Selecționarea se face deficitar, se aduc jucători în lot în ultima clipă, se întrerupe campionatul pentru ca „fotbaliștii să fie odihniți" (I. Potroacă — R. Vîlcea, „Magazin").

4) „Trebuie să spunem, în sfîrșit, lucrurilor pe nume: așa nu se mai poate! E timpul să luăm taurul de coarne" („Flacăra Prahovei").

5) — Ce preconizați în legătură cu redresarea fotbalului românesc?

— A doua zi după numirea mea în postul de antrenor principal al echipei reprezentative, am trecut, în strînsă colaborare cu membrii colegiului central de antrenori, la elaborarea unui plan concret și precis de măsuri, menite a îmbunătăți în mod radical actuala stare de lucruri.

a) Respectarea cu cea mai mare strictețe a campionatului, a cărui desfășurare nu mai trebuie întreruptă în chip arbitrar.

b) Asigurarea unei pregătiri fizice pe măsura necesităților de viteză ale fotbalului modern.

c) Înlăturarea schemelor tactice transplantate artificial din alte țări și înlocuirea lor cu o formulă specifică temperamentului particular al jucătorilor noștri. Mă gîndesc, în această ordine de idei, la o sinteză între 4—2—4 cu „libero" și 4—3—3 cu „măturător".

d) Alcătuirea unui lot de selecționabili din care să dispară atît elementele depășite, plafonate, cît și improvizațiile de ultimă oră, singurul criteriu al selecției constituindu-l valoarea absolută a jucătorului.

Bineînțeles, rezultatele nu vor apărea peste noapte. Dar am convingerea că, muncind cu seriozitate și spirit de răspundere, vom ridica fotbalul nostru la înălțimea cerințelor și vom oferi — în sfîrșit — milioanelor de iubitori ai acestui sport satisfacțiile pe care le așteaptă și le merită din plin (Din interviul acordat ziarului „Steagul roșu", de către noul antrenor principal al lotului reprezentativ).

6) „După cum știți, l-am ținut în șah pe olimpicii R.D. Germane la ei acasă, reușind un prețios meci nul. Sînt semne evidente că fotbalul românesc a ieșit din criză, pășind pe un făgaș bun. Băieții noștri privesc jocul revanșă de mîine de pe „23 August" cu convingerea că vor izbuti o comportare la nivelul posibilităților reale și ale speranțelor puse în echipa națională, de către milioanele de iubitori ai fotbalului din țara noastră. Dacă vom trece acest hop — și eu privesc lucrurile cu optimism — atunci, orice ar spune sceptici, avem perspective serioase de calificare pentru turneul final al Olimpiadei din Mexic. (Din interviul acordat ziarului „Munca", de către antrenorul principal al lotului reprezentativ).

7) „Înfrîngerea rușinoasă de la București: R.D.G. a învins România pe stadionul „23 August", după un meci în care reprezentativa noastră a jucat sub orice critică, dezamăgind încă o dată grav așteptările legitime ale iubitorilor de fotbal din țara noastră" („Informația Bucureștiului").

8) **„Dialog cu cititorii"**: Nu putem rămîne indiferenți după ce am văzut comportarea lamentabilă a celor ce s-au bucurat de încrederea de a ne reprezenta în meciul cu R.D. Germană. De ani și ani de zile se vorbește despre măsuri de redresare, se preconizează fel de fel de „sisteme", antrenorii dau interviuri etc. Dar, după cum s-a văzut, greșelile se repetă la nesfîrșit. Selecționarea se face deficitar, se aduc jucători în lot în ultima clipă, se întrerupe campionatul pentru ca fotbaliștii să fie „odihniți" (T. Dominic — Belus).

9) „Trebuie să spunem, în sfîrșit, lucrurilor pe nume: așa nu se mai poate! E timpul să luăm taurul de coarne". („Flacăra")

10) — Ce preconizați în legătură cu redresarea fotbalului românesc?

— A doua zi după numirea mea în postul de antrenor coordonator al echipei reprezentative, am trecut, în strînsă colaborare cu membrii colegiului central de antrenori, la elaborarea unui plan concret și precis de măsuri, menite a îmbunătăți în mod radical actuala stare de lucruri.

a) Respectarea cu cea mai mare strictețe a campionatului, a cărui desfășurare nu mai trebuie întreruptă în chip arbitrar.

b) Asigurarea unei pregătiri fizice pe măsura necesităților de viteză ale fotbalului modern.

c) Înlăturarea schemelor tactice care-au fost transplantate artificial din alte țări și înlocuirea lor cu o formulă specifică temperamentului particular al jucătorilor noștri. Mă gîndesc în această ordine de idei la o sinteză între 4—3—3 cu „libero" și 4—2—4 cu „măturător".

d) Alcătuirea unui lot de selecționabili din care să dispară atît elementele depășite, plafonate, cît și improvizațiile de ultimă oră, singurul criteriu al selecției constituindu-l valoarea absolută a jucătorului.

Bineînțeles, rezultatele nu vor apărea peste noapte. Dar am convingerea că muncind cu seriozitate și spirit de răspundere vom ridica fotbalul nostru la înălțimea cerințelor și vom oferi — în sfîrșit — milioanelor de iubitori ai acestui sport satisfacțiile pe care le așteaptă și le merită din plin. (Din interviul acordat ziarului „Sportul" de către noul antrenor principal al lotului reprezentativ)

11) „După cum știți, am învins săptămîna trecută în meci-test puternica formație belgiană F.C. Bruges, cu 4—2. Sînt semne evidente că fotbalul românesc a ieșit din criză, pășind pe un făgaș bun. Băieții noștri privesc jocul de astăzi cu selecționata Olandei cu convingerea că vor izbuti o comportare la nivelul posibilităților reale și al speranțelor puse în echipa națională, de către milioanele de iubitori ai fotbalului din țara noastră. Dacă vom trece acest hop — și eu privesc lucrurile cu optimism... etc. etc. (ziarul „Flacăra Buzăului").

12) ...
13) ...
14) ...
15) ...
28) ...
39) ...
108) ...
2314) ...

p. conf.,
Al. MIRODAN

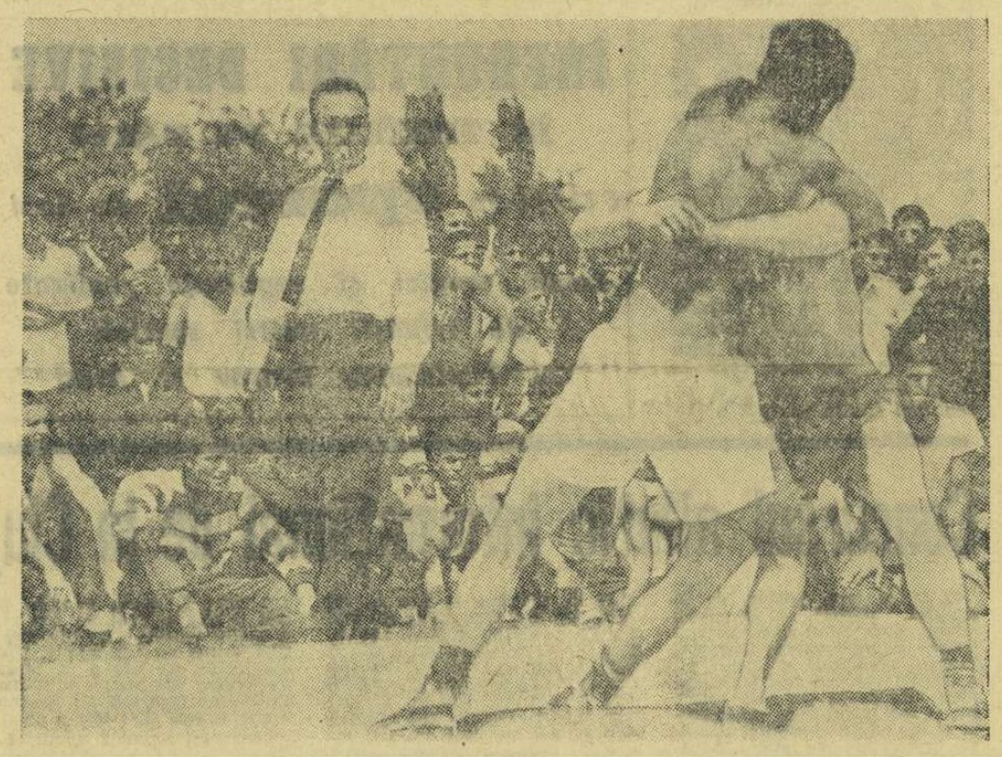

Alături de fotbal, sportul luptelor se bucură de o largă popularitate printre elevii de toate vîrstele. Pe saltea: reprezentanții Institutelor speciale „Pălținiș" și „Alexandria"

AL DOILEA START...

Reportaj pe un traseu inedit

Mergeam la Alexandria să onorez o invitație adresată redacției și la plecare prietenii mi-au spus: **„Să fii atentă".** *Era pentru prima dată cînd mă avertizau. Și o undă de neliniște m-a pășcut tot drumul. Trebuia să asist la o finală sportivă, disputată pe terenurile unei „colonii speciale", concurenții fiind infractori minori din institutele speciale de reeducare.*

Îmi explicam închietudinea și chiar mi-o motivam. Mai tîrziu — după ce am cunoscut și m-am întreținut cu tinerii de aici — mi-a fost jenă de slăbiciunea mea, iar întrebărilor curioase cu care amicii m-au întîmpinat la întoarcere, le-am răspuns cu un aer superior de care nu mă simt vinovată: **„Ce știți voi despre viață?!"**

Într-adevăr, în „purgatoriile" acelea — institutele de reeducare a minorilor — se refac caractere, se dinamizează voințe, se vindecă traumatisme morale, iar tinerii care, după împlinirea majoratului, sînt redați societății, vin la noul start al vieții cu dorința de a confirma, de a demonstra tuturor că greșelile comise s-au datorat, în mare parte, circumstanțelor sau mediului înconjurător. Condiția reușitei lor este ca noi, ceilalți, să-i primim în mijlocul nostru cu încredere, să eliminăm insinuările care le-ar putea ulcera vechile răni, iar celor care se vor întrece laolaltă cu noi, pe terenurile de sport, să nu le umbrim victoriile cu răutăți gratuite.

„CUPA PRIETENIEI"

Băieții pasul ritmic, apăsat. Erau cam 400 și toți sub 18 ani. Trofeul întrecerilor, schimbat de la o ediție la alta ca un „Jules Rimet", purta simbolicul titlu de **„Cupa prieteniei".** *Galeria, disciplinată, făcuse gard viu în jurul dreptunghiului terenului. O atmosferă ca la orice competiție școlară. Emoții, energii, voință aprigă de a învinge, bucurii, amărăciuni... Competiția în sine — o reușită. Inițial, intenționam o fișă a rezultatelor, un catalog al recordurilor, la care ulterior am renunțat, convinsă că nu asta interesa în primul rînd. Aveam certitudinea că în toate partidele laurii aveau să revină celui mai bun, pentru că aici, mai mult ca oriunde, incorectitudinea,* „amabilitățile arbitrilor", *„serviciile indirecte" nu trebuiau să găsească cîmp de acțiune. Aici trebuia să opereze sportivitatea, cu multiplele sale valențe: corectitudine, respect reciproc, angajament total, deplină dăruire. Aici, esențele nu aveau voie să fie alterate!*

— În fond, sportul înseamnă disciplinare — îmi adîncește ideea directorul Institutului special Alexandria, prof. I. Vlaicu. **Și tocmai pentru această incomensurabilă valoare îl cultivăm cu foarte multă încredere și, sperăm, cu succes. Sportul — această coordonată pe care ne sprijinim în munca noastră și pe care am ridicat-o la rangul de metodă — se prevalează și de larga audiență pe care o are printre tineri; el nu va apărea astfel niciodată elevilor ca o metodă pedagogică rigidă, opresantă, dificil de acceptat.**

LA PORȚILE NOULUI

Pauza meciului de handbal m-a surprins printre jucătorii de la „Pălținiș". Urmăream indicațiile pe care un tînăr blond — Dan C. — le dădea colegilor de echipă, îndrumări ce-mi descopereau un cunoscător fin al „jocului pe semicere". L-am rugat să povestească. Îndrăgise de mic handbalul și urmărea cu asiduitate antrenamentele Politehnicii Timișoara. În dorința de a ajunge un campion, uita însă să mai plece de pe stadioane; apoi a uitat să mai treacă pe la școală. Dintr-ai casei nu-l controla nimeni. Primul tată l-a părăsit, ai doilea fugise și el. Mama, îngrijitoare la un institut de proiectări, avea multe griji și l-a scăpat curînd din mînă. Într-a „cincea" a rămas repetent și școala, care auzise de niște isprăvi de-ale lui, l-a trimis într-o colonie. Aici a terminat 8 clase și acum urmează „profesionala" la sudură electrică, iar profesorul lui de sport, Mihai Moldovan, ni l-a recomandat ca pe unul dintre elevii merituoși și ca pe un sportiv cu perspectivă. În curînd își va sărbători majoratul și se va întoarce acasă; s-a hotărît să lucreze serios pentru a șterge impresia, acum falsă, în ceea ce-l privește. Va juca în același timp și handbal. **„Poate la Politehnică, dacă-mi vor reuși planurile cu liceul seral".**

Primul care atinsese linia de sosire în cursa de viteză fusese Cornel B. Cronometrul indicase 12 secunde; tribuna explodase, mulți dintre suporteri făcuseră cerc în jurul performerului. Era unul dintre colegii preferați pentru corectitudinea și priceperea sa. De altfel, aceste calități l-au și recomandat pentru funcția de secretar al U.T.C. — elevi din institut. Un atlet bine clădit, cu ten măsliniu și niște ochi mari, albaștri și tunsură sportivă. În '65 s-a legitimat la Siderurgistul Hunedoara și a concurat la 100 și 800 m, în cadrul Spartachiadei regionale, ținută în anul acela la Brașov. Nu împlinise 14 ani cînd „ochiul" unui „amic" mai vîrstnic a descoperit în tînărul alergător un excelent... subtilizator de bicicliete. L-a tentat cu cîteva monezi și l-a trimis apoi în cea mai dificilă cursă a vieții sale! A furat de șapte ori. Pînă a fost prins.

În decembrie se va întoarce acasă, la Orăștie, și va relua, desigur, legăturile cu vechiul său club. Se simte pregătit nu numai pentru un start corect în viață, ci și pentru unul temerar pe pistă.

În piramida de gimnastică, atenția mi-a fost atrasă de un prichindel — Eugen C. — „numai zgîrci", cum i se spune. L-am lăsat să savureze aclamațiile și l-am luat într-o plimbare pe pistă. Brațul, arcuit în jurul trunchiului lui mic, descoperea o inimă ce se zbătea ca a unui porumbel prins în capcană. Nu cunoscuse căldura părintească și nu știa ce-i mîngîierea. Familia i s-a destrămat devreme, iar mama lui, care trăiește undeva, prin București, nu a reușit timp de șase ani să-i trimită fiului ei bani de tren ca s-o viziteze. În colonia de la Tg. Ocna a ajuns într-a doua primară, cînd începuse traficul cu bilete de film, neglijîndu-și total școala. De trei ani vede în educatori familia sa, iar în profesorul de gimnastică un prieten mai mare pe care îl iubește enorm și căruia i-a jurat c-o să fie teribil de cuminte și ascultător, **„condiție esențială pentru a ajunge un mare campion".**

Copilării zbuciumate, adolescențe tulburate, cărora le-au lipsit căldura și controlul părintesc. Tineri care-și reproșează greșelile, dar și copii care, datorită vîrstei fragede, nu au conștiința culpei, convinși fiind că abaterea lor ține de temeritate sau aventură. De recuperarea lor se ocupă pedagogi ale căror responsabilități trebuie să suplinească și sarcinile ce revin, în cazurile normale (și generale), părinților. Pe lîngă multiplele și variatele metode pe care le aplică în activitatea lor, ei au acreditat și SPORTUL, crezînd în eficiența lui, efectiv verificată.

Disciplina nu are rețete — *consideră educatorul Ștefan Miu de la Institutul Alexandria.* **Trebuie să fii maleabil și totdeauna „pe fază" pentru că fiecare moment reclamă o altă rezolvare. Și nu de puține ori tocmai în sport am găsit o cheie. Bazîndu-ne pe interesul enorm pe care elevii noștri îl manifestă pentru sport, noi îl folosim și ca metodă de constrîngere: o eventuală abatere soldîndu-se și cu eliminarea periodică a elevului din lotul X. Și, vă asigur, sînt prea puțini cei care riscă.**

— „Ești sportiv", „Nu ești sportiv" — replici uzitate în afara terenului sau sălii de sport, formule ce au căpătat în școala noastră caracterul unui refren — *ne spune prof. Lucian Filip, directorul adjunct al institutului special Găești* — **demonstrînd faptul că anumite atribute ale sportului (cinstea, corectitudinea, disciplina) au trecut din aria tipic sportivă într-una mai largă, socială.**

Se vorbea din experiență. Nu se făcea frazeologie, pe nimeni nu-l tentau gratuitățile. Erau relevate virtuțile intrinseci ale sportului, era lărgită zona în care el poate opera, utilizarea multilaterală a acestuia în educația tinerilor, conjugarea lui cu celelalte metode și procedee folosite în pedagogie.

Se remarca o funcție aparte a sportului: ACEEA DE RECUPERARE ÎN FOLOSUL SOCIETĂȚII.

Nușa MUȘCELEANU

UN CREION PE STADIOANE*

Să vorbim astăzi mai puțin despre artist, ale cărui merite incontestabile pe plan plastic le-au judecat alții cu cădere. Să vorbim astăzi mai mult despre colegul nostru, atît de tînăr încît îi invidiem uneori dinamismul, despre cel nelipsit la manifestațiile sportive importante, cu carnețul de note și creionul negru în mîini. Încearcă să fie discret, încondeindu-și subiecții dintr-o poziție retrasă, dar cel mai adesea se pomenește cu lumea strînsă cîrcîrchine în jurul său: „seamănă?, nu seamănă?" Arbitrarul gusturilor estetice ni se pare neimportant. Ceea ce rămîne, pentru noi, este prezența statornică, de decenii, a caricaturistului militant pe stadioane.

Înainte d a fi un meseriaș, corect și talentat, Neagu Rădulescu este un suflet, nu un posedat, ci un dăruit. A pus pasiune și entuziasm în toate, sub orice formă ar fi abordat tema: causeur, grafician, scriitor. Și dacă, adesea, în ceea ce spune, desenează sau scrie, se arată acidulat, ironic, caustic, atitudinea aceasta provine din refuzul de a se distanța, de a privi oamenii și lucrurile obiectivist. De pe trambulina hărmălaiului său artistic, Neagu Rădulescu se avîntă curajos în vîltoarea apelor și nu găsește — în momentele delicate — colac de salvare mai bun decît umorul pe care-l stăpînește. El nu rîde de nimeni; el invită la rîs, la surîs, oferindu-le ca mijloace terapeutice.

Era timpul — și din fericire a venit — ca nababul risipitor de glume să-și mai adune diamantele într-o salbă. A făcut-o cu acest volum cvasi-antologic care ne trezește apetitul pentru viitoarele apariții, în serie.

În 70 de pagini, abundent populate cu caricaturi, de la figuri la scene, Neagu Rădulescu dă măsura talentului său, dă o mostră a largului său registru polisportiv, de la fotbal (firește!) pînă la scrimă.

Am vorbit de colegul nostru, de cel ce naște unda hazlie, necesară condimentării scrisului cotidian căruia ne-am dedicat. A-l simți alături, cot la cot, ne este indispensabil.

Victor BĂNCIULESCU

***) Neagu RĂDULESCU: UN CREION PE STADIOANE, Editura C.N.E.F.S., București, 1968 — 72 pag., 7 lei.**

VECHII RUGBYȘTI — FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Astăzi dimineață, începînd de la ora 9, terenul din Parcul Copilului va găzdui un meci de rugby care va purta amprenta nostalgiei: se înfruntă selecționatele de oldboys Grivița Roșie—Timișoara, sub conducerea arbitrului... I. Buzoianu. Dintre oaspeți nu vor lipsi Varga, Antonescu și P. Popescu, iar printre bucureșteni vor figura Pîrcălăbescu, Manole, Mladin, Caligari. Un exemplu demn de urmat...